

Arrest

nr. 253 117 van 20 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat G. GASPART en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 20 augustus 2019.

1.2. Op 24 februari en 20 oktober 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 30 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde samen met uw ouders, jongere broer en oudere zus in de gemeente Ilopango gelegen in het departement San Salvador. U zat in uw derde jaar communicatiewetenschappen aan de Universiteit, maar rondde uw studies niet af. Vanaf december 2018 combineerde u uw studies met uw werk voor kledingmerk Pierre Cardin. Door uw werk veranderde u van kledingstijl, wat de bendeleden van MS13 in uw wijk opmerkten. Ze riepen u af en toe zinnen toe zoals 'hey, ga je mij die T-Shirt cadeau doen?', maar wanneer u dit weglachte, lieten ze het hierbij. Op 27 juni 2019 vond u een papiertje onder uw deur, waarin bendeleden van MS13 u vroegen om afpersgeld. U dacht dat het een grap was, maar slechts nadat u die avond met uw vrienden er over praatte en zij u zeiden dat u het serieus diende te nemen, besliste u om klacht in te dienen. U deed dit op 7 juli 2019. Gezien u volgens de politie niet voldoende bewijzen kon geven over uw belagers, besloten zij uw klacht niet op te nemen. Gedurende de maand juli bleef u verder werken en besprak u tegelijkertijd met uw familie in de VS uw mogelijkheden om het land te ontvluchten.

Toen u op 20 juli 2019 terugkeerde van het werk, werd u in de buurt van uw huis aangesproken door een groep bendeleden die u vroegen waar het geld was dat u gevraagd werd. Toen u zei dat u dat niet bij zich had, onderzochten zij uw zakken en rugzak en pakten het geld dat u bijhad, namelijk \$5. Ze zeiden dat u het gevraagde geld zou moeten geven, en anders zou u zelf voor de gevolgen instaan. Op 23 juli ging u een laatste keer werken. Om wille van de angst voor uw leven die u kende, besliste u het land te verlaten. U deed dit op 9 augustus 2019 en u kwam op 10 augustus 2019 aan in België. Op 20 augustus 2019 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 november 2019 werd uw zus in een steegje aangesproken door twee van de bendeleden in kwestie, die haar vroegen waar u was. Uw zus antwoordde dat u bij uw grootmoeder in Cabanas zat, waarop de twee bendeleden antwoordden dat dat goed was, aangezien zij u niet meer wilden zien in de kolonie. Rond 23 december werd uw vriend Ever op straat ook aangesproken door de bendeleden, die hem vroegen of hij iets over u wist, waarop hij ontkennend antwoordde. Opnieuw reageerden de bendeleden op dezelfde manier en zeiden zij dat u beter zo lang mogelijk weg blijft.

Het huis gelegen naast dat van jullie stond al enige tijd leeg. In januari 2020 namen bendeleden dit huis over en maakten zij er hun 'destroyer' huis van. Op 17 januari brachten bendeleden een persoon mee naar dit huis en vermoordden zij hem daar. Om deze reden besloten uw moeder, broer en zus de kolonie te verlaten en naar uw tante in Cabanas te verhuizen. Omwille van zijn werk, bleef uw vader er echter wonen. In september 2020 vroeg een bendelid aan uw vader waar zijn familie zich bevond en waar u was. Toen uw vader zei dat jullie allemaal in Cabanas waren, reageerde het bendelid tevreden. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer, evenals foto's van het destroyer huis en bloed op het asfalt voor het huis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest vermoord te zullen worden door bendeleden van MS13, omdat u hen de gevraagde renta niet betaalde.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van

vervolgning veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolgning veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uw verklaringen over uw problemen met MS13 zijn niet overtuigend en vallen niet te rijmen met informatie over deze bende. Zo kan het volgende gelezen worden in informatie: "Código or gang code dictates how anyone associated with the gang must behave. "They want control, obedience, silence. If that doesn't happen they will kill you." Strict compliance is also required from people living in the territory a gang controls. The absolute requirements are to be loyal, to ver, oír y callar or "see, hear and shut up" and to comply with demands. The lives of gang members and residents are affected by anything from curfews to rules determining clothing and haircuts, and any infraction - real or suspected - is punished with a severity the gang deems commensurate with the "offence". Betrayal is punishable by death, while resistance may incur violence to force compliance or a credible death threat." Het gebruik van geweld door bendeleden is een alledaags gegeven: "potential members commit violent acts to be considered for membership and ultimately to gain entry; they are then beaten into the gang in a ritual that has left more than one permanently scarred; they move up the gang ladder by "putting in the work" and showing "commitment," euphemisms for committing violent acts in the name of the gang." Over de afpersingspraktijken kan het volgende nog gelezen worden: "Implicit risk starts as soon as someone is targeted to pay, and it rises if they are unable to pay or the renta charged increases. Those who refuse to pay are killed. Those forced to pay will be constantly harassed, and many have shut their businesses down because they find themselves working solely for the gangs' benefit. Drivers of public transport and commercial goods vehicles are systematically targeted, and many have been killed for refusing to pay or to enter certain areas."

U verklaart dat in uw wijk in Ilopango mensen werden geslagen, afgeperst en vermoord door bendeleden van MS13. Vrouwen worden verplicht om de vriendin te worden van een bendelid en mannen worden verplicht toe te treden tot de bende. Indien men niet gehoorzaamt hangen er ernstige gevolgen aan vast (CGVS p. 3). Zij zijn bovendien alle dagen op ieder uur aanwezig op verschillende plaatsen in de wijk (CGVS p. 5). U verklaart dat mensen die renta moeten betalen in uw wijk onder andere mensen zijn die zich in nieuwe of andere kledij kleden. Zelf kende u eerder geen problemen met bendeleden omdat u geen nieuwe kledij droeg en niets had dat de bendeleden aanstond (CGVS p. 5). Toen u echter begon te werken voor Pierre Cardin in december 2018, veranderde u van kledij wat de bendeleden onmiddellijk opmerkten. Zij vroegen dan een zestal keer of u hen bijvoorbeeld uw T-Shirt cadeau zou doen, waarop u antwoordde 'nee man, later' (CGVS p. 6 en p. 9). Wanneer u wordt gevraagd of u er bij stil stond dat het feit dat u nieuwe kledij droeg gevolgen voor u kon hebben, antwoordt u van niet. Wanneer u wordt gevraagd hoe dit komt aangezien u zelf verklaarde in een wijk te wonen waarin mensen die nieuwe kledij dragen worden aangesproken door bendeleden, antwoordt u dat u niet het idee had dat het u zou overkomen (CGVS p. 8). Dat u zonder verdere uitleg verklaart dat u in een wijk waarin mensen met nieuwe kledij in het viseer komen van bendes die extensief geweld gebruiken niet het idee had dat het u zou overkomen is weinig aannemelijk. Gevraagd hoe het komt dat u de bendeleden kon afwimpelen door te zeggen 'nee man, later', antwoordt u dat de bendeleden het u eerst als mop vroegen. U zelf interpreteerde het ook als een grap. Nadien merkten zij dat u nieuwe kledij droeg om te gaan werken, en begonnen zij u af te persen. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat u zulke woorden van bendeleden interpreteert als een grap, zegt u dat dat komt omdat het bendelid het

niet op een agressieve manier tegen u zei, maar op een serieuze manier al glimlachend (CGVS p. 9). Gelet op de verklaringen die u doet over uw wijk en de belagende, gevaarlijke activiteiten van de bendeleden daar, is het vreemd dat u een zestal keer de opmerkingen van de bendeleden wegwuift en ze interpreteert als een grap en dat dit bovendien zonder gevolgen bleef. Dat u bovendien, hoewel u keer na keer onder de aandacht van de bendes kwam hierdoor, steeds met nieuwe kleren door de wijk ging is eveneens opmerkelijk.

Op 27 juni kreeg u een bedreiging, rechtstreeks naar u gericht, onder de deur geschoven waarin afpersgeld werd gevraagd, getekend door bendeleden van MS. U dacht 'Oei, dat is raar. Ik heb nog nooit met iemand problemen gekend'. Ook uw ouders vonden het slechts 'raar' (CGVS p. 9 en p. 11). In dit verband kunnen verschillende zaken worden opgemerkt. Zo besepte u pas later die dag toen u het met uw vrienden besprak die u er op wezen dat u het serieus diende te nemen, dat u aangifte moest doen (CGVS p. 9 en p. 10). Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat u dit pas serieus nam toen uw vrienden u er op wezen, gezien u in een wijk woont waarin de bendeproblematiek zeer aanwezig is, antwoordt u dat u niet wist dat bendeleden papiertjes onder de deur bezorgen en hierdoor dacht dat het een grap was. Nogmaals gevraagd hoe het komt dat u gelet op uw leefomgeving dacht dat het een grap was, geeft u geen verklaring en zegt u slechts dat u dacht dat het een grap was van uw vrienden. Uw vrienden hadden echter al gehoord van anderen dat bendeleden mensen zo afpersten (CGVS p. 9). Wederom is het vreemd dat u in eerste instantie dacht dat deze bedreiging een grap was.

Uw huis was gelegen in een steile steeg, waar in totaal dertig huizen waren en waar geen auto's door konden rijden (CGVS p. 16). Om dus van en naar uw werk te gaan, diende u eerst deze steeg op- of af te lopen. Bendeleden waren alle dagen aanwezig in uw steeg, zo goed als op ieder uur van de dag. In de ochtend waren zij met twee of vier bendeleden, in de middag en avond lieten zij één postvatter daar staan. Zij bevonden zich vooral aan de ingang van uw steeg (CGVS p. 17). Ondanks dat u besepte dat u de dreiging serieus diende te nemen en u de gevraagd renta niet betaalde, bleef u verder werken tot en met 23 juli 2019 (CGVS p. 8). Volgens u waren er geen voorzorgsmaatregelen die u kon nemen gedurende deze periode (CGVS p. 12). Wanneer u wordt gevraagd of u er aan dacht dat de bendeleden u zouden kunnen aanspreken op de dagen dat u nog ging werken, zegt u dat bende MS juist zo opereert dat ze een bedreiging uiten en tegelijkertijd willen dat de bedreigde persoon dit vergeet (CGVS p. 10). Dit houdt geen steek. Nogmaals gevraagd of u niet dacht dat de MS u zou kunnen aanspreken, gezien u elke dag naar het werk ging –'s ochtends met de bus heen en 's avonds te voet terug- en zij altijd overal aanwezig zijn, antwoordt u niet op de vraag. U zegt dat ze altijd in de namiddag aanwezig zijn en een plek hebben waar ze samenkomen. Gevraagd hoe het komt dat u besliste naar het werk te blijven gaan en in de namiddag te voet terug te keren langs de plek waar zij aanwezig zijn, ondanks het risico dat u wegens wanbetaling van de renta liep, antwoordt u dat men altijd voor die plek moet, dat er geen andere weg is en dat u besloot te blijven werken omdat u geen geld had. Dat u op dagelijkse basis, gedurende ongeveer een maand na de initiële bedreiging, zich vlak langs de bendeleden –onder andere in uw steeg- zou begeven terwijl u een angst voor uw leven kent, is weinig aannemelijk. Dat u bovendien een tweede bedreiging zou hebben gekend op 20 juli en daarna nog drie dagen naar het werk zou zijn gegaan, wederom langs deze bendeleden passerend, is nog minder aannemelijk. Het nonchalante gedrag dat u vertoonde gedurende de periode die volgde op uw indirecte doodsb bedreiging, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Voorts is ook het gedrag van de bendeleden in kwestie opmerkelijk. Gevraagd hoe het komt dat de bendeleden u vòòr 20 juli niet hebben aangesproken, gezien u een maand de gevraagd renta niet betaalde, zegt u dat zij misschien eerst wilden wachten tot u alles vergat om u dan terug aan te spreken of zij wilden u ineens vermoorden. Dit houdt ook maar weinig steek. Wanneer u wordt gevraagd wat de bendeleden deden wanneer u hen telkens tegenkwam nadat u terug kwam van het werk, antwoordt u niet op de vraag en zegt u dat uw moeder altijd aan de deur stond om te kijken dat u langs het steegje omhoog kwam. Nogmaals gevraagd wat de bendeleden dan deden, zegt u dat ze niets deden. Ze begroetten u zoals zij dat gewoon doen, ze bleven u nakijken en ze begonnen onderling te fluisteren (CGVS p. 12 en p. 13). Na de bedreiging op 20 juli, was er niets anders wanneer u naar uw werk ging op 21, 22 en 23 juli. Het was slechts 'het normale'. De bendeleden zaten bij elkaar tijdens hun bijeenkomsten en waren bezig met hun kwesties. U probeerde niet om te kijken (CGVS p. 17). Dat de bendeleden na bedreigingen te hebben geuit en nadat u hun eisen reeds een maand negeerde, uw dagelijkse voorbijgang zouden tolereren, is, gezien het beeld dat u zelf eerder schept over het bendegeweld in uw wijk, weinig aannemelijk.

Verder zijn uw verklaringen over de onderschepping op 20 juli niet overtuigend. Wanneer u een eerste keer wordt gevraagd heel gedetailleerd te vertellen hierover, zegt u slechts dat het in de buurt van de

winkel was en D., de bendeleider, tegen u zei 'hej, we willen met jou praten'. Op dat moment kwam S., zijn handlanger, zeggen dat de bedreiging die u had gekregen wat betreft het geld een werkelijke bedreiging was (CGVS p. 14). Gevraagd wat zij nog allemaal zeiden, zegt u slechts dat ze gewoonweg zeiden dat ze het geld nodig hadden en dat ze u een duw gaven om u te doen realiseren dat het de werkelijkheid was, opdat u zou doen wat zij wilden. U zegt nogmaals dat zij enkel zeiden dat ze het geld wilden. Gevraagd wat de bendeleden toen op dat moment deden, zegt u slechts weer dat ze zeiden dat het een werkelijke bedreiging was waarop ze u gewoon lieten gaan. U hoorde tegelijkertijd één van hen iets fluisteren over een moord op u. Gevraagd of zij nog iets deden, antwoordt u ontkennend en zegt u dat ze u enkel nog die duw hebben gegeven. Een dergelijke handelwijze van de bendeleden nadat u reeds een maand lang hun eis tot betaling had genegeerd is maar weinig aannemelijk gezien het beeld dat u zelf schetst van hen en gezien de beschikbare informatie over het bendegegeweld in El Salvador.

U wordt er voorts nog op gewezen dat u eerder tijdens uw relaas verklaarde dat ze uw zakken en rugzak hadden doorzocht, waarop u zegt dat ze u inderdaad hebben gefouilleerd maar dat u eerst de duw kreeg. U wordt erop gewezen dat u net zei dat ze u enkel duwden en daarop lieten gaan, waarop u zegt dat u het was vergeten, maar dat dat wel klopt. Ze fouilleerden u, deden uw T-Shirt omhoog en doorzochten uw zakken (CGVS p. 13). Dat u dit hele gebeuren zou vergeten vermelden wanneer u wordt gevraagd gedetailleerd te vertellen over dit incident, en bovendien verschillende malen wordt gevraagd of wat u zegt alles was, is vreemd. Verder blijkt plots ook dat de bendeleden u op dat moment zeiden dat u aan niemand iets mocht zeggen en dat, wanneer u het geld bijeen had verzameld, u hen moest opzoeken. Wanneer u wordt gevraagd waarom u daar eerder, toen u werd gevraagd wat de bendeleden tegen u zeiden, niets over zei, zegt u dat u dat niet zei omdat u wilde samenvatten. U werd echter gevraagd om heel gedetailleerd te vertellen en niet om een samenvatting te geven (CGVS p. 14). De onsamenhangende aard van uw verklaringen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Voorts is de manier waarop u uw vlucht op 9 augustus 2019 uit de wijk heeft georganiseerd eveneens opmerkelijk. U nam van niemand afscheid zodat niemand er achter zou komen dat u de kolonie verliet, gezien uw leven op het spel stond. U hield de ingang van uw steeg in de gaten, en op het moment dat u zag dat er niemand stond, belde u uw vriend. Op dat moment stond er toevallig een patrouille aan de andere kant van de straat. Wanneer u wordt gevraagd wat u dan had gedaan als de bendeleden er op dat moment wel hadden gestaan, zegt u dat u niet zou zijn vertrokken en dat u uw vlucht zou hebben gemist (CGVS p. 18). Wanneer u wordt gevraagd waarom u als voorzorgsmaatregel niet bijvoorbeeld een dag eerder ergens anders kon gaan slapen, opdat u zich er van kon verzekeren dat u uw vlucht zou halen, zegt u dat u enkel familie heeft in San Martin waar rivaliserende bende 18 opereert en dat u daar niet terecht kunt. Wanneer u erop wordt gewezen dat uw moeder, broer en zus daar ook zijn kunnen aankomen en daar nu wonen, wijkt u af van het onderwerp en reageert u niet op de opmerking. U wordt er nogmaals op gewezen dat uw moeder, broer en zus nu bij uw tante wonen, waar bende 18 aanwezig is en dat zij daar ook gewoon zijn kunnen aankomen. Hierop zegt u dat hen niets wordt aangedaan omdat zij bij uw tante wonen, die heel gekend is in de wijk. Uw moeder heeft daar haar kindertijd doorgebracht en daarom is zij er ook gekend. U of uw vader zouden er niet terecht kunnen (CGVS p. 19). Over het feit dat uw broer en zus er wel zijn terecht kunnen komen, rept u met geen woord. Dat u om deze reden, waaraan u geen duidelijke verklaring kunt geven, een vlucht die uw leven zou redden en die bovendien rond de \$1000 kostte, zou missen is weinig aannemelijk (CGVS p. 13). In dit verband verklaart u bovendien zelf dat het heel moeilijk was dat geld te verzamelen en benadrukt u tweemaal dat u in juli verder werkte omdat u geen geld had (CGVS p. 11 en p. 12).

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, bendeleden op zodanige wijze opereren dat zij socio-economische observaties doen van hun potentiële slachtoffers. Op deze manier bepalen zij het bedrag van de renta. In het geval van ondernemingen bijvoorbeeld, zorgen zij er voor dat zij ongeveer 10% tot 40% van de winst als renta opleggen. Zo zorgen de bendeleden ervoor dat zij hun winst maximaliseren zonder de onderneming failliet te laten gaan, wat op lange termijn voordeliger is voor hen. U zelf verdiende ongeveer \$375 in de maand. Wanneer u hierop wordt gewezen en gevraagd waarom de bendeleden plots \$2000 aan u zouden vragen, zegt u dat zij niet weten hoeveel iemand verdient en dat zij handelen zonder na te denken. Ze leggen gewoon een tarief op dat men moet betalen (CGVS p. 15). Dat de bendeleden plots \$2000 van u zouden vragen, is opmerkelijk en ondersteunt de geloofwaardigheid van uw relaas niet.

Over de problemen die uw familie nog heeft gekend in El Salvador kan het volgende nog worden gezegd. U zegt dat uw vader, zus en vriend aangesproken zijn geweest door de bendeleden die naar u vroegen. De eerste keer was op 14 november 2019, toen uw zus door twee bendeleden werd tegengehouden in een steeg. In december 2019 werd uw vriend aangesproken en een maand geleden, in september 2020, werd uw vader aangesproken.

Verder dan vragen waar u was gingen de bendeleden niet (CGVS p. 6 en p. 7). Volgens algemene informatie waarover het CGVS beschikt over de veiligheidssituatie in El Salvador, blijkt dat het risico van een gerichte bedreiging na verloop van tijd niet vermindert. In tegendeel, het kan zich uitbreiden tot andere leden van de familie en zelfs leiden tot vervolging van de bedreigde persoon na zijn vlucht. Dat de bendeleden na u met de dood te hebben bedreigd, slechts enkele maanden na uw vlucht voor een eerste keer zouden vragen naar u, is gelet op deze informatie weinig aannemelijk. Hetzelfde geldt voor het feit dat zij over de periode van meer dan één jaar, slechts drie keer naar u hebben gevraagd en verder niets hebben ondernomen. Door deze algemene informatie en doordat u reeds ongeloofwaardige en niet aannemelijke verklaringen aflegde over uw relaas, kan ook aan deze aansprekingen geen geloof worden gehecht.

In januari 2020 verhuisden uw moeder, broer en zus naar Cabanas, waar uw tante woont (CGVS p. 2). Ze verhuisden omdat zij niet langer wilden wonen naast het 'destroyer' huis, waar misdaden werden gepleegd. Hun verhuis is niet gelinkt aan de problemen die u kende met de bendeleden in kwestie (CGVS p. 7, p. 15 en p. 19). Dat uw familie is verhuisd omdat ze niet naast een huis van de bende wilden verblijven toont louter op zich niet aan dat u problemen zou krijgen bij terugkeer naar El Salvador.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de foto's van het 'destroyer' huis en het bloed op het asfalt voor het huis, dient opgemerkt te worden dat op basis van de foto's niet kan worden afgeleid waar en wanneer deze foto's werden genomen, noch dat dit daadwerkelijk het huis naast dat van u betreft. Bovendien houden die geen verband met uw eigen problemen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders

verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C.Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980; artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM); de formele motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980; de rechten van de verdediging; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen) en een beoordelingsfout.

Na een theoretische uiteenzetting over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming argumenteert verzoeker het volgende met betrekking tot de geloofwaardigheid van zijn relaas: *"Verzoeker volhardt in zijn relaas zoals uiteengezet op CGVS. Wat de kleding betreft wenst verzoeker te verduidelijken dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen het dragen van verboden of aan bendeleden voorbehouden kledingmerken, wat een regel van de bende is, en het dragen van nieuwe kleren. In de eerste hypothese gaat het over een overtreding van de benderegels. In het tweede geval gaat het mogelijks over een teken van rijkdom die aanleiding kan geven aan afpersing. Verzoeker had geen keuze en moest redelijk formeel gekleed naar zijn werk gaan. Hij hoopte dat het voor hem geen probleem zou opleveren gezien hij sinds heel zijn leven in de colonia woont. Hij kent trouwens de bendeleden van zijn colonia, niet intiem of persoonlijk maar wel van de wijk. Sommige van zijn kindervrienden zijn ook bendeleden geworden. Het is in dit context dat verzoeker in de mogelijkheid was om de benaderingen van de bendeleden met humor te weigeren. Verzoeker wenst ook te verduidelijken dat hij de dreigbrief serieus nam maar eest wou nagaan met zijn vrienden of zij daar niet achter waren. Verwerende partij lijkt te stellen dat het gedrag van de bende niet rationeel zou zijn gezien zij een onredelijk bedrag vraagden aan verzoeker. Verwerende partij mag echter niet uitgaan van een steeds rationele handeling van de bendes in El Salvador. Daarnaast is het duidelijk uit de informatie beschikbaar dat de afpersing niet enkel een financieel doel heeft maar dat dit ook kadert in een breder algemeen doel om controle uit te oefenen over de maatschappij en de burgers, zoals verwerende partij ook aanhaalt in de bestreden beslissing. De ernst van de bedreigingen en de handelingen (geweld, ontvoering, moord, enz...) van de bende toont dit ook aan. Wie niet gehoorzaamt zal heel zwaar worden bestraft. In dit algemeen kader mag afpersing niet alleen worden beschouwd als een inkomstbron voor de bende maar als een instrument om hun controle te tonen en te versterken. Dat de bendes soms onredelijke bedragen vragen blijkt ook uit de Coi Focus over de veiligheidssituatie waar het volgende wordt gesteld: "Des propriétaires d'entreprise peuvent être amenés à fermer leur affaire et partir en raison des conséquences financières de / 'extorsion et de l'insécurité plus qu 'en raison des menaces, lorsque la renta n 'est pas proportionnelle aux revenus ." (Coi veiligheidssituatie, p. 23). Als de bende soms onredelijke bedragen vraagt aan handelszaken zien wij niet in waarom het plots onwaarschijnlijk zou zijn dat zij dat ook aan gewone burgers zouden vragen. In de nota 179 van de Coi focus, die deze passage staft word verwezen naar het document IDMC, Refugee Law Initiative, An atomised crisis. Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador, 09/2018 waarin het volgende wordt gesteld, p. 25: "Displacement often occurs as soon as explicit death threats for non-payment are received - these may be followed up on within days - or when people find themselves no longer able to meet a gang 's demands. The latter may be because of family 's deteriorating economic situation, or an increase in renta. The amount demanded is subject to unpredictable hikes, whether because the person targeted has witnessed a crime, their business is doing well or the expenses of the gang concerned have risen, perhaps because of legal or healthcare bills." (eigen onderlijning). Dit bevestigt dat er niet mag worden uitgegaan van enige rationaliteit bij het bepalen van het bedrag van de renta die onvoorspelbaar is, tot het punt dat het niet meer betaalbaar is, om redenen die soms louter te maken hebben met de werking van de bende zelf. Het feit dat de handelingen van de bende als irrationeel voorkomen kan dus slecht op minieme wijze worden gebruikt om de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker te beoordelen. De andere motieven van de bestreden beslissing betreffen randelementen van zijn relaas en kunnen niet volstaan om te twifelen over de geloofwaardigheid ervan."*

Wat betreft het objectiveren van het risico in geval van terugkeer en toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende. *"In de context van El Salvador is het feit dat men slachtoffer is van de bendes en hun praktijken een zwaarwichtig feit dat een gegronde vrees met zich meebrengt en een reëel risico inhoudt om het slachtoffer te worden van erge mensenschendingen, m.n. op een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, zonder dat er een bescherming van de*

nationale autoriteiten beschikbaar is. Verzoekende partij is geloofwaardig wanneer zij stelt dat zij reeds het slachtoffer was van de bende. De ernst van de incidenten die verzoekende partij in El Salvador ondergaan heeft en de impact daarvan kan onmogelijk onderschat worden en moet in overweging worden genomen. In deze context kan nuttig verwezen worden naar artikel 48/3 § 2 van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 4, 4 van de Kwalificatierichtlijn en een omkering van de bewijslast inhoudt "in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van "goede redenen" om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvS, 27 november 2014, n° 229.372). Aangezien de verklaringen van verzoekende partij aantonen dat zij reeds slachtoffer was van depandilla moet worden vermoed dat deze vervolgingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer. Dit is in het bijzonder het geval nu uit de objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. De gebeurtenis situeert zich in de algemene context in El Salvador die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de mara's of pandilla's) onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger) ("un cycle incessant de revanches entre des gangs rivaux et entre des gangs et les autorités Salvadoriennes"; COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (administratief dossier), p. 6). De bendes zijn overal aanwezig, zowel in ruraal als stedelijk gebied en zijn actief in, volgens sommige schattingen. 247 van de 262 gemeentes van het land (COI Focus 15 juli 2019, p. 19). Als gevolg van deze situatie en de extreme mate en vormen van geweld die er op onophoudelijke wijze plaatsvindt, wordt El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen (Conseil des Droits de l'homme des Nations unies, Human Rights Watch...) beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld (COI Focus 15 juli 2019, p. 7). Het rapport COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (administratief dossier) somt met een verwijzing naar het rapport UNHCR Eligibility Guidelines - El Salvador (2016) een aantal categorieën van personen op die in El Salvador een verhoogd risico lopen om het doelwit te worden van bende gerelateerd geweld het afpersingsgeld niet meer heeft betaald en voor de gevolgen daarvan is gevlucht. De organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit uit zich in het feit dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt, mogelijk het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene : « ... » (COI Focus 15 juli 2019, p. 26). Eens men bij de bende als individu in een negatief daglicht komt te staan is de kans dan ook reëel dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven. Objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden, o.a. personen die eerder bedreigd werden door bendeleden, werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden. Het rapport COL Focus Salvador: Retour au pays des ressortissants van 12 juli 2019 (stuk 3) en van 9 januari 2020 (toegevoegd aan het dossier door de verwerende partij) bevat hieromtrent de volgende informatie: « ... » (stuk 3, p. 10-11 ; COI 09.01.2020, pp. 15-16 en 17); (stuk 3, conclusie, p. 19); (stuk 3, p. 10-11); (Coi 09.01.2020, p. 18). Deze informatie wordt door tal van andere bronnen bevestigd: UNHCR Richtlijnen over El Salvador "..." (UNHCR, Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, March 2016, <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>, p.28-29); UN Human Rights Council, Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to El Salvador: "Gang killings are an integral part of gangs ' exercise of control and power. They are in large majority part of a deliberate strategy targeting, inter alia, rival gang-members; women and girls; individuals resisting extortion or complaining about them; and representatives of public services"; Immigration and Refugee Board of Canada, Issue Paper: El Salvador: Information Gathering Mission Report - Part 1: Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption : "AEAS indicated that if someone does not pay the extortion, as a reprisal, sans members will kill the business owner, or an employee from that business, or shoot indiscriminately at the business. [...] Reasons for "disappearing a person" include: infidelity of a female partner, being a family member of a gang member from an opposite gang, suspicion of being a PNC informant, and not paying extortion. Human Rights Watch, *Deported to Danger*, rapport over gedepoteerde Salvadoranen, van februari 2020: "Police officers interviewed for this report thought failure to pay extortion was the most common factor in the killings of deported former US long-term residents because some respond in ways—refusing to pay or reporting demands to authorities—that while typically non-life threatening in the United States, got them

or their loved ones killed in El Salvador.” In het licht van de aangehaalde informatie kan dan ook worden aangenomen dat verzoekende partij een groot risico loopt om in geval van terugkeer door de bende vervolgd zal worden. Het is dan ook absoluut geen optie om naar el Salvador terug te keren, rekening houdende met het bestaan van dit risico. Bovendien is het een algemeen principe dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.” Verzoeker verwijst vervolgens naar HvJ, 5 september 2012, Bundesrepublik Deutschland tegen Y. en Z., gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76 en UNHCR 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011), § 45. Hij stelt vervolgens dat « Hetzelfde geldt voor het onderzoek naar het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van verwerende partij mag zich dus niet beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of van de ernst van de door verzoekende partij aangehaalde feiten. Verwerende partij moet ook nagaan of er voor verzoekende partij, op basis van haar persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolgingen of ernstige schade in geval van terugkeer. Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming moet dit profiel wel worden betrokken in de risicobeoordeling en het cumulatief effect ervan. Verwerende partij kan dus niet elk profielelement onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om een internationale bescherming toe te kennen maar moet het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden ook in overweging nemen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, N.A. tegen Finland, application n° 25244/18 van 14 november 2019, §82). Het blijkt uit de algemene informatie dat terugkeer in El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van de verzoeker. Verzoekende partij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van het twijfel toegepast moet worden. Dit geldt zowel voor de geloofwaardigheid van het relaas, als voor de zwaarwichtigheid van de feiten en de waarschijnlijkheid van het risico in geval van terugkeer. Verzoeker heeft familieleden in de Verenigde Staten, wat op zich een risico inhoudt. Het verblijf van verzoekende partij in het buitenland aan sich eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden, zo blijkt uit de COI Focus Retour au pays des ressortissants van 12 juli 2019 (stuk 3) en 9 januari 2020 : « ... » (stuk 3, p. 12; 13; 13-14; 15; 16; 17).” Hij vervolgt zijn betoog door te stellen dat “Enkel het OIM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen (stuk 3, pp. 17-18). Daarboven stelt de OIM dat zij geen informatie bijhouden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders (COI 09.01.2020, p. 11). Dit is omdat vrijwillige terugkeer met ondersteuning enkel gebeurd voor gevallen waar het bestaan van een veiligheidsrisico onderzocht werd en er besloten werd dat er geen veiligheidsrisico bestond: “...” (COI 09.01.2020, p. 9). Daarnaast stelt Mevrouw Veronica Reyna, dat de personen die terugkeren zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, maar zij voegt er wel aan toe dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is. Dit is ook het standpunt van Mevrouw Karla Rodriguez et een onderzoeker van de UCA (COI 09.01.2020, p. 20). Dit risico wordt ook bevestigd door HRW (stuk 4, pp 48-50 en pp. 89-90). Dit is niet tegenstrijdig met de andere informatie die stelt dat het doorslaggevend risicoverhogend element de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft. Deze perceptie bestaat frequent wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat het geval is voor verzoekende partij. Dit is ook bevestigd door de recentste COI Focus van 09.01.2020 (p. 13). Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt heel duidelijk uit de inhoud van het rapport van HRW, *Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse* van februari 2020 waarin er monitoring werd gedaan aan moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador gedeporteerd worden. Dit bevestigt de informatie van de speciale rapporteur van de Verenigde Naties over Mensenrechten die hernomen wordt in de COI Focus van 09.01.2020 (p. 12): “...”. Op basis van deze informatie dient te worden besloten dat verzoekende partij verschillende kenmerken vertoont op basis waarvan zij als risicopersoon dient te worden beschouwd in geval van terugkeer naar El Salvador. Op basis van het cumulatief effect van deze risicofactoren dient te worden besloten dat zij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk hebben gemaakt.”

Verzoeker betoogt vervolgens dat “Uit alle beschikbare informatie blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes. Zo kan er worden verwezen naar de UNHCR Guidelines van 2016, p. 23 en volgende “...”. Deze stelling is ook bevestigd door de COI van 9.01.2020 (p. 10) “...”. Ook het COI rapport van 15.07.2019 over de veiligheidssituatie bevestigt deze situatie (p. 6,

11) "...". Ook het recente rapport van Human Rights Watch bevestigt deze realiteit (p. 7.-75). De moeilijkheid om een bescherming te verkrijgen door de nationale autoriteiten wordt ook onderlijnd door de UNHCR in twee recente tussenkomsten voor het Europees Hof van de Rechten van de Mens (stuk 4) en de Amerikaanse rechtbanken (stuk 5). In het stuk 4 stelt de UNHCR "Spanish authorities further argue that legislative measures adopted by El Salvador to tackle gang-related violence demonstrate their ongoing efforts to address the problem and that the authorities cannot be regarded as promoting or authorizing such acts. This approach does not assess the effectiveness of those measures or the capacity of the State authorities in the country of origin to effectively protect the persons concerned, believing rather that asylum-seekers could have sought state protection through the available remedies in their country of origin). » Verzoeker citeert vervolgens uit stuk 5 (p. 16 en 17) en stelt dat "in dit heel recente document wordt de situatie in El Salvador nogmaals onderzocht door de UNHCR: "... (stuk 5, p. 20 en volgende). Er is in geen bescherming mogelijkheid door de nationale autoriteiten." Met betrekking tot het intern vluchtalternatief argumenteert verzoeker als volgt: "Ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador kan verzoekende partij evenwel geen veiligheid bieden. Bij een hervestiging zal zij het voorwerp vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Het zeer recente rapport van Human Rights Watch. *Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse* van februari 2020 bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is "... (p. 51 en 69-70). Verzoekende partij is dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die zij onderging in El Salvador ertoe leidt dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador een reëel risico loopt om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat zij zich elders in El Salvador aan dit gevaar kan onttrekken."

Wat de vervolgingsgrond en de link met de Vluchtelingenconventie betreft, stelt verzoeker dat hij het evenmin eens met de stelling van verwerende partij dat de drijfveer van de vervolgingsfeiten die verzoekers vrezen, veeleer economisch is en geenszins politiek van aard, en dat geen band zou bestaan met de Conventie van Genève. Hij wordt gezien als iemand die een vorm van verzet pleegde tegen de bende als semi-autoriteit in zijn plaats van herkomst.

Wat betreft de interpretatie van de criteria van de Conventie van Genève wijst verzoeker er op dat de Vreemdelingenwet volgende preciseringen bevat: (citaat artikel 48/3 § 4, e) en 48/5 § 1). Hij vervolgt zijn betoog als volgt: "Uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneert:« *Selon un rapport de la CEAR paru en 2019, la dernière décennie a vu la consolidation des gangs comme pouvoir parallèle aux Etats d'Amérique centrale.* » (COI Focus Veiligheidssituatie, p. 15). De bendes in El Salvador vormen zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c) van de Vreemdelingenwet"(...) According to unverified estimates cited by the UN special rapporteur for extrajudicial, summary or arbitrary executions, approximately 60.000 gang members reportedly operate in 247 of the 262 municipalities in the country. Stale authorities have been largely ineffective at protecting the population from gang or private violence, and Salvadoran security forces have themselves committed extrajudicial executions, sexual assaults, enforced disappearances, and torture throughout the country." (HRW, *Deported to danger*, p. 51). Een vorm van verzet tegen deze autoriteit vormt wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen. De vervolging door de bende die verzoekende partij vreest, is in wezen geen vervolging om louter economische of criminele redenen, maar is wel degelijk een vervolging die het vervolg is van een(politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende. Het UNHCR benadrukt in haar Richtlijnen over El Salvador van 2016, onder de titel "Refugee Protection under the 1951 Convention: "... (p. 28-29)." Verzoeker stelt vervolgens dat het UNHCR exact hetzelfde besluit in haar Richtlijnen over Honduras van 2016 en Guatemala van 2018, twee landen die eveneens geteisterd worden door bendegeweld, alsook in haar algemene Richtlijnen over vervolging door criminele bendes van 2010: "... (UNHCR. *Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs*, Geneva. March 2010, § 45-46).

Met betrekking tot de interpretatie van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet, argumenteert verzoeker als volgt. "In de beslissing meent het CGVS het geweld in El Salvador geen uitstaan heeft met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Het CGVS meent dat er geen gewapend conflict bestaat in El Salvador. Het CGVS verwijst verder naar het COI Focus over de veiligheidssituatie in Salvador de dato 15 juni 2019 waaruit zou blijken dat "het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren." Volgens het CGVS heeft "dit type geweld bijgevolg geen uitstaans met artikel 48, 4,§2, c van de Vreemdelingenwet". Het CGVS stelt verder dat "het geweld gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit (...)" en dat dit geweld "kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel niet binnen een gewapend

conflict in de zin van art. 48/4. § 2, c Vw. (...) Het CGVS stelt dan nog dat: "Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict." Die laatste stelling is echter moeilijk te verzoenen met de informatie terug te vinden in de COI waarnaar het CGVS verwijst. Uit de COI blijkt inderdaad dat er meerdere bronnen van oordeel zijn dat er in Salvador wel degelijk sprake is van een gewapend conflict: "...". In een Policy Brief van november 2018 geciteerd in het COI heeft de GIWPS de situatie in El Salvador grondig onderzocht in het licht van de definitie van een gewapend conflict in het internationaal humanitair recht om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd: "...". (GIWPS, Applebaum A. Mawby B., Policy Brief, Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador, November 2018). In een artikel de dato 23 november 2019 gepubliceerd in het Journal of International Humanitarian Legal Studies suggereert de autor dat de situatie in El Salvador het gewapende conflict van het internationaal humanitair recht heeft bereikt "...". (Inked or Not: Maras and Their Participation in El Salvador's Recent Armed Conflict). In tegenstelling tot de stelling van het CGVS zijn er dus wel bronnen die van mening zijn dat de (on)veiligheids situatie in El Salvador gekwalificeerd kan worden als zijnde een situatie van gewapend conflict (zelfs een situatie die kadert met de definitie van een binnenlands gewapend conflict van het gemeenschappelijk artikel 3 van de Verdragen van Genève). Als gevolg bestaan er dus wel informatie waarvan afgeleid kan worden dat artikel 48/4. § 2 c) mogelijks wel van toepassing is op de heersende situatie in El Salvador. Ook de stelling van het CGVS dat alleen mensen met een bepaald profiel gevisieerd zijn dient te worden genuanceerd. In het "COI Focus El Salvador situation sécuritaire" de dato 27 februari 2015 was het volgende te lezen "...". Uit die COI bleek duidelijk dat iedereen toen een risico liep blootgesteld te worden aan het geweld. Er was toen dus duidelijk sprake van willekeurig geweld in El Salvador. Er is geen aanwijzing dat de situatie anno 2020 drastisch veranderd is in El Salvador. Uit het Crime and Safety Report van de Overseas Security Advisory Council van de US Department of State de dato 31 maart 2020 blijkt dat de situatie nog steeds gekenmerkt wordt door Het wordt gekenmerkt door geweld tegen bekende doelwitten maar ook tegen "opportunistic" doelwitten. Crime can run the gamut from credit card skimming to homicide. It is characterized by violence directed against known targeted victims and targets of opportunity. (...) The threat of violent crime in El Salvador often leads to the curtailment of recreational opportunities. Crimes of every type occur routinely. In een artikel de dato 30 november 2019 gepubliceerd op de website "foreignpolicy.com" onder de titel "A Nation Held Hostage" beschrijft een situatie van wijdverspreid geweld waar niemand veilig is en iedereen het risico loopt te verdwijnen "El Salvador is characterized not only by widespread violence but also by the brutality with which the violence is carried out. After firearms, machetes are the most common murder weapon. Often, the aim is not just to kill, but to torture, maim, and dismember the victim. The emergence of an intricate gang culture with its own traditions, rules, and structures has transformed the act of killing into a ritual, filled with intentional references to sadism and satanism. Videos and stories of these killings, which usually involve a group of laughing gang members gleefully hacking away at the body parts of a victim and removing organs, have paralyzed Salvadoran society, creating a pervasive atmosphere of fear: Anybody can be an informer for a gang, nobody is safe, any street can become a crime scene, anybody can disappear. Public killings are common, accounting for nearly 40 percent of all murders." Ook In een verslag de dato 26 november 2018 van het International Crisis Group "Life Under Gang Rule in El Salvador" de dato 26 november 2018 beschrijft een situatie waar iedereen in wijken van San Salvador het risico loopt geteisterd te worden door het geweld gepleegd doode mara : iedereen is veronderstelt de bandera te betalen en iemand die het niet zou doen zal de gevolgen daarvoor dragen : "Nearly 20.000 Salvadorans were killed from 2014 to 2017. That's more violent deaths than in several countries that were at war during those years, such as Libya, Somalia and Ukraine. The murder rate - an astonishing 103 per 100.000 inhabitants in 2015 - is still sky-high at 60 per 100,000 in 2017. The culprit in most of these murders is the maras, the country's powerful, pervasive criminal gangs. The maras, including the infamous MS-13, or Mara Salvatrucha, are active in 94 per cent of El Salvador's 262 municipalities. In many of these "red zones", gangs are not just a standing danger to public safety but also a de facto authority that exerts tremendous control over residents' daily lives. In neighbourhoods throughout the capital, San Salvador, residents heading to work or school pass through an informal checkpoint where a bandera - the term the gangs use for their young lookouts and errand runners - asks everyone for a dollar. At many of the roadblocks, the bandera is barely eight years old. But most people fork over the money. Anyone who doesn't pay up might come to regret it later." Naast het feit dat er meerdere bronnen de situatie in El Salvador als een situatie van gewapend conflict kwalificeren blijkt ook uit meerdere bronnen dat er in El Salvador niet alleen sprake is. Nemende verder in aanmerking dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld met moordcijfers zo hoog als in sommige door oorlog geteisterde landen menen we dat er voor burgers in El Salvador wel degelijk sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het

geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Om deze redenen menen we dat het CG VS een beoordelingsfout heeft gedaan en dat verzoekende de vluchtelingenstatus moet worden toegekend of tenminste het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.”

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. de bestreden beslissing;
2. bewijs dat verzoekende partij over de juridische tweedelijnsbijstand beschikt;
3. COI Focus Salvador: Retour au pays des ressortissants van 12 juli 2019;
4. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in the case of S.M. v. Spain (Appl. No 29659/16) before the European Court of Human Rights, 30 January 2017, available at: <https://www.refworld.org/docid/588f614c4.html>;
5. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), BRIEF OF AMICUS CURIAE UNITED NATIONS HIGH COMMISSIONER FOR REFUGEES IN SUPPORT OF PLAINTIFFS- APPELLEES in the case GRACE, et al, Plaintiffs-Appellees, v. WILLIAM P. BARR, ATTORNEY GENERAL, et al., Defendants-Appellants., 31 July 2019, No. 19- 5013, available at: <https://www.refworld.org/docid/5d7a0e544.html> (fragmenten, pp. 15- 24).

3. Nieuwe elementen

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 26 maart 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 17 december 2020 (hyperlink), “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van maart 2016 (hyperlink).

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een*

lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

5.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers voorgehouden problemen met bendeleden van MS 13 in zijn wijk in de gemeente Ilopango in het departement San Salvador in El Salvador. Volgens zijn verklaringen was verzoeker student communicatiewetenschappen en werkte tegelijk sinds december 2018 voor het kledingmerk Pierre Cardin. Verzoeker veranderde omwille van zijn werk van kledij vanaf januari 2019 (notities PO, p. 20). De bendeleden in zijn wijk waar hij elke dag langs moest merkten dit op en riepen hem verschillende keren toe of hij hen een T-shirt cadeau kon doen, waarop hij steeds met een grapje reageerde.

Verzoeker zag dit toen niet als een bedreiging, omdat de bendeleden dit niet op een dreigende toon zeiden. Op 27 juni 2019 vond verzoeker evenwel een handgeschreven briefje onder de deur waarin werd gesteld dat hij 2000 dollar moest betalen en dat hij anders zou sterven (notities PO, p. 6, 11). Verzoeker dacht eerst alsnog dat het om een grap van zijn vrienden ging en ging eerst bij hen navraag doen. Zij raadden hem aan om klacht in te dienen, wat hij ook deed op 7 juli bij het politiekantoor in Ilopango. Bij gebrek aan bewijzen werd zijn klacht evenwel niet genoteerd (notities PO, p. 6). Vervolgens werd verzoeker op 20 juli 2019 na het werk in de buurt van een halte van microbussen benaderd door een groep bendeleden, waaronder D., de leider van de bende in zijn colonia, en S. Zij vroegen hem waar het geld bleef, fouilleerden hem en namen 5 dollar mee die hij op zak had. Zij gaven verzoeker een duw en zeiden dat ze het geld nodig hadden maar lieten hem daarna gewoon weggaan (notities PO, p. 13). Verzoeker bleef verder werken bij Pierre Cardin tot hij op 23 juli 2019 zijn ontslag gaf (notities PO, p. 9) en vertrok uiteindelijk op 9 augustus 2019 naar België. Na zijn vertrek uit België werd verzoekers zus op 14 november 2019 en zijn vriend E. op 23 december 2019 aangesproken door bendeleden die vroegen waar hij was. In beide gevallen zeiden de bendeleden dat zij hem niet meer wilden zien in de colonia. In januari 2020 werd vervolgens het leegstaande huis naast het huis van verzoekers ouders overgenomen door bendeleden die er op 17 januari 2020 een moord pleegden. Verzoekers moeder, zus en broer verhuisden om die reden naar verzoekers tante in Cabanas. Verzoekers vader, die wel in het huis in Ilopango bleef wonen, werd in september 2020 nog aangesproken door bendeleden die hem vroegen waar zijn familieleden waren.

De Raad stelt vast dat verzoeker een kopie van zijn paspoort en identiteitskaart neerlegt. Verzoeker legt ook foto's neer van het *“destroyer huis”* naast het huis van zijn ouders in Ilopango. De Raad stelt vast dat de door verzoeker neergelegde kopie van zijn paspoort en identiteitskaart zijn identiteit en Salvadoraanse nationaliteit betreffen die niet betwist wordt door verwerende partij. Op de door verzoeker neergelegde kopieën van foto's zijn vlekken op een voetpad te zien en verder een verwilderde tuin en betraliede ramen in een huis. Voor zover verzoeker verklaart dat de vlekken op het voetpad bloedvlekken zijn en de foto's een huis betreffen dat naast het huis van zijn ouders in Ilopango is gelegen en door bendeleden werd ingepalmd, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat uit deze foto's niet kan afgeleid worden waar het erop afgebeelde huis zich bevindt, noch dat de vlekken op het voetpad bloedvlekken zouden zijn, laat staan waarvan deze afkomstig zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoeker neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.3. Verzoeker vreest vermoord te worden door de bende MS 13 omdat hij de gevraagde renta niet betaald heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de kiem van zijn problemen met de bendeleden van MS 13 situeert in het feit dat hij sinds december 2018 bij de kledingzaak Pierre Cardin begon te werken en omwille van zijn werk zijn kledij moest veranderen. Hij verklaart zelf, gevraagd wat voor mensen renta moeten betalen, dat vooral handelaars, chauffeurs van openbaar vervoer en studenten het doelwit kunnen zijn en ook *“dat is wanneer zij merken dat een gewone burger begint te veranderen. Dat bv zijn kledij anders is en dan houden ze die persoon in het oog, gaan ze erop af en dan vragen ze naar het geld en dan begint de afpersing”*. In de bestreden beslissing wordt omstandig gemotiveerd dat gelet op het beeld dat hij van zijn wijk schetst, het weinig aannemelijk is dat hij eenvoudigweg niet het idee had dat het hem kon overkomen en dat het vreemd is dat hij volgens zijn verklaringen een zestal keren de opmerkingen over zijn kledij kon wegwuiven en ze als een grap interpreteerde en dat dit zonder gevolgen bleef. De Raad stelt vast, zoals hoger aangehaald dat verzoeker bij Pierre Cardin begon te werken in december 2018 en dat hij nieuwe kledij begon te dragen vanaf januari 2019. Na een zestal keer door de bendeleden te zijn nageroepen, wat hij zelf ook niet als bedreigend ervoer, vindt verzoeker volgens zijn verklaringen op 27 juni 2019 een briefje onder de deur waarin hem 2000 dollar wordt gevraagd. Hieruit blijkt bijgevolg dat verzoeker gedurende ongeveer zes maanden van en naar zijn werk ging in nieuwe kledij en daarbij ook de bendeleden telkens passeerde. Gelet op het feit dat verzoeker zelf verwijst naar het feit dat het dragen van nieuwe kleren ertoe kan leiden dat de bendeleden renta beginnen vragen, is de Raad van oordeel dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker er niet bij stilgestaan zou hebben dat verandering van kledij, en met name merkkledij, ook voor hem gevolgen zou hebben, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De Raad kan de commissaris-generaal dan ook bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Wanneer u wordt gevraagd of u er bij stil stond dat het feit dat u nieuwe kledij droeg gevolgen voor u kon hebben, antwoordt u van niet. Wanneer u wordt gevraagd hoe dit komt aangezien u zelf verklaarde in een wijk te wonen waarin mensen die nieuwe kledij dragen worden aangesproken door bendeleden, antwoordt u dat u niet het idee had dat het u zou overkomen (CGVS p. 8). Dat u zonder verdere uitleg verklaart dat u in een wijk waarin mensen met nieuwe kledij in het vizeer komen van bendes die extensief geweld gebruiken niet het idee had dat het u zou overkomen is weinig aannemelijk. Gevraagd hoe het komt dat u de bendeleden kon afwimpelen door te zeggen ‘nee man, later’, antwoordt u dat de bendeleden het u eerst als mop vroegen. U zelf interpreteerde het ook als een grap. Nadien merkten zij dat u nieuwe kledij droeg om te gaan werken, en begonnen zij u af te persen. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat u zulke woorden van bendeleden interpreteert als een grap, zegt u dat dat komt omdat het bendelid het niet op een agressieve manier tegen u zei, maar op een serieuze manier al glimlachend (CGVS p. 9). Gelet op de verklaringen die u doet over uw wijk en de belagende, gevaarlijke activiteiten van de bendeleden daar, is het vreemd dat u een zestal keer de opmerkingen van de bendeleden wegwuift en ze interpreteert als een grap en dat dit bovendien zonder gevolgen bleef. Dat u bovendien, hoewel u keer na keer onder de aandacht van de bendes kwam hierdoor, steeds met nieuwe kleren door de wijk ging is eveneens opmerkelijk.”* De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt deze pertinente motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat er een verschil is tussen het dragen van verboden of aan bendeleden voorbehouden kledingmerken, wat als een overtreding van de benderegels zou gelden en het dragen van nieuwe kleren, in welk geval het *“mogelijks”* zou gaan over een teken van rijkdom dat aanleiding zou geven tot afpersing, stelt de Raad vooreerst vast dat de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker leert dat hij dit onderscheid niet maakte tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en ook geen toelichting geeft over welke merken dan al dan niet gedragen mogen worden door niet-bendeleden. Verder stelt de Raad vast dat hiermee geen verklaring voorligt waarom verzoeker gedurende ongeveer zes maanden in zijn nieuwe kleren de bendeleden kon passeren op werk naar zijn werk vooraleer hij het afpersingsbriefje kreeg en verder geen enkel probleem ondervond. Het *post factum* gemaakte onderscheid tussen het soort kledij en de eraan verbonden gevolgen is in deze dan ook niet relevant, nu dit niet kan verklaren waarom hij al die tijd door de bendeleden ongemoeid werd gelaten. Ook verzoekers betoog dat hij formeel gekleed moest zijn om naar zijn werk te gaan en dat hij hoopte dat dit geen probleem zou zijn omdat hij zijn hele leven in de colonia woonde en de bendeleden in kwestie kende zodat hij de opmerkingen van de bendeleden met humor kon pareren doet hieraan geen afbreuk. Immers, precies omdat hij al zijn hele leven in de colonia woonde en zelf verklaarde dat personen met nieuwe kleren in zijn wijk het risico liepen afgeperst te worden, is het niet aannemelijk dat hij zou gehoopt hebben dat dit voor hem zonder gevolgen zou blijven. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat hij omwille van het dragen van nieuwe kledij door de bendeleden in het vizier zou zijn gekomen van de bendeleden van MS 13 in zijn wijk.

Dit wordt nog versterkt door de vaststelling dat verzoeker, geconfronteerd met het afpersingsbriefje onder de deur verklaart dat noch hij noch zijn familie in eerste instantie hierdoor gealarmeerd werden en dat verzoeker eerst dacht dat het om een grap ging. De Raad stelt vast dat, gezien de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat afpersing door bendeleden wijdverspreid is en een belangrijke bron van inkomsten vormt voor de bendes in El Salvador en gelet op verzoekers eigen verklaring hierover, het weinig aannemelijk is dat verzoeker in eerste instantie dacht dat het om een grap ging en dit pas nadat hij het gecheckt had bij zijn vrienden, ernstig nam. Verzoekers verklaring, met name dat hij niet wist dat bendeleden papertjes onder de deur steken (notities PO, p. 9) kan, gelet op het voorgaande, niet overtuigen. Voor zover verzoeker argumenteert dat hij zich eerst wou vergewissen of het niet om een grap van zijn vrienden ging, stelt de Raad vast dat hij tegelijk ook verklaart dat zijn vrienden al hadden gehoord dat bendeleden op deze manier mensen afpersten (notities, p. 9). Dat verzoeker hier als enige van zijn vrienden nog nooit van gehoord zou hebben, is, gezien de context in El Salvador, het gegeven dat hij al heel zijn leven in deze wijk woonde en zijn verklaringen over de afpersingspraktijken in zijn eigen wijk, niet aannemelijk en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn relaas. Ten overvloede wijst de Raad er op dat verzoeker het afpersingsbriefje niet voorlegt en verder ook geen enkel concreet element voorlegt van de beweerde afpersing door de bendeleden. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoeker slechts vage en onduidelijke verklaringen aflegt met betrekking tot de manier waarop hij het geld moest betalen. Zo stelt verzoeker dat het briefje niets vermeldde over het tijdstip noch de locatie waar het geld moest betaald worden en verklaart hij initieel ook dat toen hij door D. en S. werd tegengehouden, zij niets zeiden over waar hij het geld moest betalen (notities PO, p. 13). Verzoekers verklaring dat bendeleden nooit specificaties geven en dat *“het is die persoon zelf die dan moet gaan zeggen dat hij ondertussen het geld heeft en dan pas geven zij indicaties.”*

Zij zeggen alleen dat je niets mag zeggen tegen iemand" (notities PO, p. 14) kan niet overtuigen. Immers, wanneer verzoeker er vervolgens op gewezen wordt dat volgens de medewerker van het CGVS bendelen doordringend zijn en zelf ook het geld gaan ophalen stelt verzoeker enerzijds dat hij zij *"inderdaad nogal opdringerig"* zijn en allemaal *"op een andere manier werken"* en anderzijds dat *"vele mensen vertellen het dat zij indicaties geven, dat heb ik vernomen uit geruchten, dat dat de manier is waarop zij tewerk gaan en ik kan dat werkelijk ook bevestigen omdat vele mensen daarvan het slachtoffer geworden zijn en zij maakten eerst zo'n proces door"* (notities PO, p. 14). Pas nadat verzoeker expliciet werd gevraagd welke indicaties aan hem werden gegeven verklaart verzoeker dat hij het geld moest overhandigen en hen moest opzoeken (*idem*). De vaststelling dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegt over de manier waarop het geld moest betaald worden ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de beweerde afpersing en zijn voorgehouden vrees voor de bendeleden.

Verder stelt de Raad, in navolging van verwerende partij, vast dat verzoeker nog gedurende ongeveer een maand nadat hij het briefje beweerdelijk onder de deur had gevonden, in dezelfde woning bleef wonen en bleef werken bij Pierre Cardin, wat impliceerde dat hij gedurende deze periode dagelijks langs de bendeleden moest passeren. De bestreden beslissing motiveert hierover op goede gronden het volgende: *"Uw huis was gelegen in een steile steeg, waar in totaal dertig huizen waren en waar geen auto's door konden rijden (CGVS p. 16). Om dus van en naar uw werk te gaan, diende u eerst deze steeg op- of af te lopen. Bendeleden waren alle dagen aanwezig in uw steeg, zo goed als op ieder uur van de dag. In de ochtend waren zij met twee of vier bendeleden, in de middag en avond lieten zij één postvatter daar staan. Zij bevonden zich vooral aan de ingang van uw steeg (CGVS p. 17). Ondanks dat u besepte dat u de dreiging serieus diende te nemen en u de gevraagd renta niet betaalde, bleef u verder werken tot en met 23 juli 2019 (CGVS p. 8). Volgens u waren er geen voorzorgsmaatregelen die u kon nemen gedurende deze periode (CGVS p. 12). Wanneer u wordt gevraagd of u er aan dacht dat de bendeleden u zouden kunnen aanspreken op de dagen dat u nog ging werken, zegt u dat bende MS juist zo opereert dat ze een bedreiging uiten en tegelijkertijd willen dat de bedreigde persoon dit vergeet (CGVS p. 10). Dit houdt geen steek. Nogmaals gevraagd of u niet dacht dat de MS u zou kunnen aanspreken, gezien u elke dag naar het werk ging –'s ochtends met de bus heen en 's avonds te voet terug- en zij altijd overal aanwezig zijn, antwoordt u niet op de vraag. U zegt dat ze altijd in de namiddag aanwezig zijn en een plek hebben waar ze samenkomen. Gevraagd hoe het komt dat u besliste naar het werk te blijven gaan en in de namiddag te voet terug te keren langs de plek waar zij aanwezig zijn, ondanks het risico dat u wegens wanbetaling van de renta liep, antwoordt u dat men altijd voor die plek moet, dat er geen andere weg is en dat u besloot te blijven werken omdat u geen geld had. Dat u op dagelijkse basis, gedurende ongeveer een maand na de initiële bedreiging, zich vlak langs de bendeleden –onder andere in uw steeg- zou begeven terwijl u een angst voor uw leven kent, is weinig aannemelijk. Dat u bovendien een tweede bedreiging zou hebben gekend op 20 juli en daarna nog drie dagen naar het werk zou zijn gegaan, wederom langs deze bendeleden passerend, is nog minder aannemelijk. Het nonchalante gedrag dat u vertoonde gedurende de periode die volgde op uw indirecte doodsb bedreiging, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven."* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die gegrond zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat in het verzoekschrift. De Raad maakt deze motieven dan ook tot de zijne.

Voorts stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen over de manier waarop hij op 9 augustus 2019 uit zijn huis naar de luchthaven zou zijn vertrokken weinig geloofwaardig zijn. Zo verklaart hij onder meer dat hij van niemand, met in begrip van zijn familieleden afscheid nam en dat hij, toen hij zag dat er niemand in de steeg was snel naar een vriend belde en vertrok. Dat er op dat ogenblik juist een patrouille stond, wat de afwezigheid van bendeleden zou verklaren, en dat hij, indien er wel een bendelid aanwezig was geweest op dat ogenblik hij simpelweg zou zijn thuisgebleven en daardoor zijn vlucht zou hebben gemist die 1000 dollar had gekost, is weinig geloofwaardig, te meer nu verzoeker zelf verklaarde dat de bendeleden zich meestal aan de ingang van de steeg bevonden (notities PO, p. 17) en zij *"alle dagen en ieder uur"* aanwezig zijn in de wijk (notities PO, p. 5). Gezien de door verzoeker geschetste context in zijn wijk is het dan ook niet geloofwaardig dat hij het risico zou nemen dat er toch een bendelid zou opduiken op het ogenblik dat hij zou vertrekken en daardoor zijn vlucht te missen, zoals hij beweert (notities PO, p. 18). Dat hij, indien hij werkelijk bedreigd werd door de bendeleden geen andere opties overwoog zoals een dag voordien bij zijn tante te gaan overnachten die in Cabanas woont, is dan ook niet geloofwaardig. Dit is des te meer het geval nu uit zijn verklaringen blijkt dat zijn zus, moeder en broer na zijn vertrek naar zijn tante verhuisden in Cabanas (notities PO, p. 7) en er blijkbaar verder geen problemen ondervonden. Verzoekers verklaring dat hij niet naar Cabanas zou kunnen gaan omdat daar de bende 18 heerst en dat hij er niet toegelaten zou zijn omdat in zijn wijk bende MS 13 de plak zwaait en dat dit voor zijn moeder niet geldt omdat zij er

is opgegroeid en gekend is, kan allerm minst overtuigen, nu dit niet verklaart waarom zijn broer en zus, die zoals verzoeker ook niet in Cabanas zijn opgegroeid, er dan zonder enig probleem zouden kunnen verblijven.

Voorts stelt de Raad vast dat, waar verzoeker verklaart dat zijn zus en vader en zijn vriend E. na zijn vertrek uit El Salvador nog werden benaderd door bendeleden die hen vroegen waar verzoeker verbleef, de bendeleden hen verder met rust lieten nadat zij te horen gekregen hadden dat hij niet langer in Ilopango was. Dat de bendeleden met name verzoekers zus en vader daarbij verder niet zouden hebben aangesproken hebben met betrekking tot het door verzoeker niet betaalde bedrag van 2.000 dollar, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot de beweerde afpersing en de ermee gepaard gaande bedreigingen. Uit de landeninformatie blijkt immers dat indien renta niet betaald wordt dit gevolgen kan hebben voor familieleden van de afgeperste persoon (COI Focus, *Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 16). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geen enkel gewag maakt van enige poging die de bendeleden zouden hebben gedaan om de familieleden het gevraagde bedrag te doen betalen of hen op enige wijze hebben bedreigd. Mede gezien de hierboven uiteengezette ongerijmdheden in verzoekers verklaringen ondermijnt deze vaststelling verder de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot de beweerde afpersing door bendeleden van MS 13 in Ilopango.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden gegend.

Bijgevolg besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden afpersing en ermee gepaard gaande bedreigingen door bendeleden van MS 13 in Ilopango. Waar verzoeker nog betoogt, met verwijzing naar de COI Focus "*Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020 en een rapport van IDMC en Refugee Law Initiative van september 2018 dat de bendes soms onredelijke bedragen vragen, dat bendes onvoorspelbaar zijn en er niet van mag uitgegaan worden dat zij rationeel zouden handelen en dus slechts in geringe mate mogen worden gebruikt om de geloofwaardigheid van verzoekers relaas te beoordelen, kan dit geen afbreuk doen aan de vastgestelde ongerijmdheden in verzoekers relaas. Zo de Raad met verzoeker kan vaststellen dat uit de landeninformatie blijkt dat bendeleden onvoorspelbaar zijn en niet altijd rationeel handelen, wijst hij er op dat dit niet betekent dat van verzoeker niet langer coherente en consistente verklaringen kunnen verwacht worden en dat dit verzoeker ook niet ontslaat van de verplichting om zijn gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Uit bovenstaande analyse is gebleken is dat hij daartoe in gebreke is gebleven. Waar verzoeker nog aanvoert dat de "*andere motieven van de bestreden beslissing betreffen randelementen van zijn relaas en kunnen niet volstaan om te twifelen over de geloofwaardigheid ervan*" stelt de Raad vast dat uit het voorgaande blijkt dat deze motieven geenszins randelementen betreffen maar wel degelijk betrekking hebben op de kern van verzoekers vluchtmotieven.

Tenslotte wijst de Raad er op dat de reden waarom verzoekers familieleden zijn verhuisd naar Cabanas uitsluitend verband houdt met het feit dat bendeleden het belendend huis zouden hebben ingepalmd en geen verband houden met verzoekers voorgehouden vrees voor de bendeleden omwille van de ongeloofwaardig bevonden afpersing en de ermee gepaard gaande bedreigingen. De Raad stelt vast dat verzoeker zich ook niet op deze feiten beroept noch in zijn verzoek om internationale bescherming zoals uiteengezet bij verwerende partij, noch in het beroep bij de Raad. Verzoeker toont ook niet aan dat hij omwille van het feit dat het huis naast dat van zijn ouders zou zijn ingenomen door bendeleden vervolging dan wel ernstige schade riskeert.

5.4. Verzoeker argumenteert verder dat hij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico loopt om door bendes te worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in het buitenland en omwille van het gegeven dat hij reeds eerder werd bedreigd. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus "*Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en van 9 januari 2020 alsook naar Human Rights Watch, "*Deported to Danger*", van februari 2020; de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*", March 2016 (hierna UNHCR Eligibility Guidelines); UN Human Rights Council, "*Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to El Salvador*" en Immigration and Refugee Board of Canada, Issue Paper: "*El Salvador: Information Gathering Mission Report - Part 1: Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption*", September 2016.

De Raad stelt vast dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in. Zoals hierboven uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker werd afgeperst of anderszins bedreigd door de bende MS 13 in Ilopango. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat hij zou gevisieerd worden door de bendes. Verzoeker maakt dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk op grond van het feit dat hij een verhoogd risico zou lopen als persoon die in het verleden werd afgeperst en niet betaald heeft of eerder anderszins bedreigd werd door bendeleden.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus Retour 9 januari 2020, p. 20-21), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad brengt in herinnering dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het hebben van een migratieverleden. Verzoekers verblijf in België resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer, volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging in de zin van artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van zijn eerdere beweerde problemen met MS 13 en/of het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar hun land van herkomst.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Verzoekers betoog, onder verwijzing naar de geciteerde landeninformatie, dat de ernst van de incidenten die hij in het verleden heeft ondergaan niet mag onderschat worden; dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt; dat de bendes informatie uitwisselen over personen die bij hen in een negatief daglicht staan en dat hij een groot risico loopt om in geval van terugkeer door de bende vervolgd te worden, is dan ook niet dienstig. Dit geldt ook voor het betoog dat verzoeker moet worden beschouwd als iemand die een vorm van verzet pleegde tegen de bende als semi-autoriteit; dat dit de uiting vormt van een politieke overtuiging en hij daardoor een vervolging vreest in de zin van de Conventie van Genève, dat er geen intern vluchtalternatief is en geen mogelijkheid tot bescherming vanwege de Salvadoraanse autoriteiten. Dit doet immers geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde afpersing en daaruit volgende problemen met bendeleden van bendeleden van MS 13 in Ilopango.

5.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Waar in het verzoekschrift landeninformatie wordt geciteerd om aan te tonen dat zowel de bendes als de overheid in El Salvador zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies, toont verzoeker niet aan dat hij een individueel, reëel risico loopt om het slachtoffer hiervan te worden.

6.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij werd geconcludeerd dat zijn verklaringen over de voorgehouden vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn en hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing. In zoverre verzoeker zich beroept op zijn situatie als terugkeerder en zijn verblijf in het buitenland om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, verwijst de Raad naar de overwegingen in punt 5.4 van dit arrest waarbij werd vastgesteld dat dat het loutere risico om met afpersing of beroving te worden geconfronteerd als dusdanig niet volstaat om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker aan te tonen.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 44-45 (hierna ‘UNHCR Guidelines’)). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie *“COI Focus Salvador Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; *COI Focus Salvador Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoeker brengt geen elementen aan die het oordeel van de Raad op dit punt kunnen ombuigen. In zoverre verzoeker aanvoert dat uit de COI Focus Salvador *“Situation sécuritaire”* van 2019 blijkt dat meerdere bronnen, waaronder GIWPS en een artikel in het Journal of International Humanitarian Legal Studies de veiligheidssituatie in El Salvador als een gewapend conflict hebben gekwalificeerd en zij in het algemeen verwijzen naar het hoge aantal slachtoffers en de diepgaande gevolgen van het geweld op het openbare leven in El Salvador, stelt de Raad vast dat de door hem geciteerde bronnen grotendeels dezelfde zijn als diegene waarop de bestreden beslissing gebaseerd is en dat hij geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador niet doelgericht maar willekeurig van aard zou zijn. Ook uit het door verzoeker geciteerde rapport van OSAC, het artikel van 30 november 2019 op de website foreignpolicy.com en het artikel Life under gang rule van International Crisis Group, allen eveneens geciteerd in de COI Focus Salvador *“Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020, kan niet blijken dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat verzoeker de beweerdde problemen met de bende MS 13 niet aannemelijk maakt gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

10. Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van de verdediging stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoeker niet aangeeft hoe de rechten van de verdediging concreet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. X van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002).

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET